

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

— Άγαπητέ, επανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, ἰδοὺ ἄριστον μέσον νὰ πληρώσης τὸ μέγα χάσμα, τὸ ὁποῖον ἔγινεν εἰς τὴν περιουσίαν σου.

— Ναί, ἀλλά...

— Τελείωσε.

— Πρῶτον δὲν ὑπάρχει τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ λέγῃ ὅτι ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ με θέλει.

— Θὰ εἰπῇ καὶ ἀμέσως. Δὲν τὴν εἶδες ποτέ σου, ἀλλ' ἐκείνη σὲ γνωρίζει. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφίππευες εἰς τὴν δεινὸροστοίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης, ὁ ἀδελφός της τῇ εἶπε : « Ἴδὲ ἓνα φίλον μου, τὸν μαρκήσιον Βερθεῖν ! » Ἡξεύρω δὲ ὅτι ἐκτοτε πολλάκις ἔστεκεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ σὲ ἴῃ.

— Ὁ πατήρ της ἔχει ἑξ ἑκατομμύρια καὶ ἐγὼ εἶμαι κατεστραμμένος ἢ σχεδὸν κατεστραμμένος, καὶ ἂν ἐζήτουν ἀπὸ τὸν κύριον Λατρὰδ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, θὰ με περιέγλα.

— Σέ ; ἓνα μαρκήσιον ! ἀλλὰ δὲν ἤκουσες λοιπὸν τί σοὶ εἶπον ; Ἐπειτα σὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε, εἰπέ μοι μόνον : Στέργω, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ ἐπίλοιπα.

— Ἀγαπητέ Σανζάκ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

— Δικτί ;

— Διότι δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ, τὸ διατί τὸ ἤξεύρεις.

— Τί ! σκέπτεσαι ἀκόμη τὴν ἐν Κορδε-λιέρη Ἐστέλλαν σου ;

— Πάντοτε.

— Μίαν ἡλίθιον !

— Τὴν ἀγαπῶ !

— Διάβλε ! πολὺ δυνατόν ἔρωτα ἔχεις.

— Μετὰ τὰς ἀναζητήσεις, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν σὺ ἐκ μέρους σου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, ἐνόησας ὅτι τὴν ἔχασα πλέον, ἠθέλησα νὰ τὴν λησμονήσω, τὸ ἤξεύρεις, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα· ἡ εἰκὼν της μένει χαρκαμένη εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ὅ,τι καὶ ἂν πράξω, ἡ ἀνάμνησίς της με παρακολουθεῖ πάντοτε. Σανζάκ, μοὶ εἶπες τελευταῖον ὅτι θὰ ἐξηκολούθεις τὰς ἀναζητήσεις σου.

— Δὲν ἔπαυσα διόλου.

— Καὶ δὲν ἔκαμες τίποτε, πάντοτε ἀποτυχία ὑπάρχει ;

— Πάντοτε ἀποτυχία ; επανέλαβε μετὰ κατηφείας ὁ ὑποκόμης.

Καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψε στιγμιαίως.

— Κάτι μοὶ λέγει ὅτι ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους, επανέλαθεν ὁ νέος, καὶ

ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὴν ἀνεύρωμεν, Σανζάκ.

— Ἐάν, ὡς πιστεύεις, εἶναι εἰς Παρίσιους, ποῦ κρύπτονται ὁ πατήρ της καὶ αὐτή ; Ἡξεύρεις τί μὰς ἐστοίχισαν αἱ ἔρευναι, τὰς ὁποίας ἐπεχειρίσαμεν, μολονότι δὲ ἀνεζητήσαμεν εἰς Παρίσιους κατὰ πᾶσαν διευθύνσιν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων τμημάτων, δὲν ἀπελπιζομαι ὁμῶς, ὅπως καὶ σὺ, ὅτι θὰ τοὺς ἀνεύρω μίαν ἡμέραν, διότι αἱ ἔρευναι μου ἐξακολουθοῦν. Ὁ Γαβιρών, τὸν ὁπῶν πληρόνω διὰ τοῦτο, δὲν λαμβάνει εἰς μάτην τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδω ἡμέραν καὶ νύκτα εὐρίσκεται ἐπὶ ποδός· εἶναι δραστήριος, ἐπίμονος καὶ ἐπιτηδαιότατος, περιπλύν δὲ τὸν ἐξηρέθισεν ἡ ἀποτυχία του καὶ μόνον ποῦ δὲν λυσσᾷ ἀπὸ τὸ κακόν του. Ἐάν δὲν τοὺς εὐρίσκει, σημαίνει ὅτι ἡ ἀνεχώρησαν ἐκ Γαλλίας ἢ ἀπέθανον.

— Ὅχι, ὅχι, ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἀπέθανεν !

— Ἔστω, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί περιμένεις ; τί θέλεις ; Μοὶ ὠμολόγησες πρὸ ὀλίγου ὅτι σχεδὸν εἶσαι κατεστραμμένος, δὲν δύναμαι δὲ νὰ ὑποθέσω ὅτι σκέπτεσαι νὰ συζευχθῇς τὴν Χρυσουγὴν σου, καὶ ἂν παραδεχθῶ ὅτι τὴν ἀνεύρωμεν. Ἐξαιρετόν πράγμα ὁ ἔρωας, ἀλλ' ἡ ἐνδεῖα, ἡ ὁποία εἶναι φρικαλέα ὅταν ὑφίσταται τις αὐτὴν μόνος, ἀποβαίνει τρομέρα, ὅταν ἔχῃ καὶ σύζυγον. Ἀδριανέ, μὴ ἀνοησίας ! σὲ παρακαλῶ, διότι ἔχουν μεγάλα ἐπακόλουθα. Ἡ λέμβος σου ἐξώκειλε, πρέπει νὰ τὴν ἀνελκύσῃς καὶ νὰ κρατήσῃς καλλιτέρον τὸ πηδάλιον...

» Σοὶ ρίπτω σανίδα σωτηρίας καὶ δύνασαι νὰ σωθῇς ! Νυμφεύσου τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ ! ἀνοιξὺν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρατήρησον καλῶς· ἐν καὶ ἡμῖς ἑκατομμύριον φράγκων προῖξ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν πατρικὴν σου περιουσίαν.

» Δὲν ἀγαπᾷς, εἶπες, τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ καὶ δὲν εἰμφορεῖς νὰ τὴν ἀγαπήσῃς. Αἶ ! ἡλίθιος ποῦ εἶσαι ! καὶ ποῖος νυμφεύεται σήμερον ἐξ ἔρωτος ; Νυμφεύεται κἀνείς διὰ τὴν προίκα. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες λατρεύομεν τὸν μόνον τὸν σιτευτόν. Τὰ πάντα χάριν τῶν χρημάτων ! Ἐρώτησον τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἐὰν ἐργάζονται μόνον διὰ δόξαν.

» Ἐπαναλαμβάνω ἀνάγκη σου τὴν λέμβον σου· δώσε εἰς τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ τὸν τίτλον τῆς μαρκησίας ἀντὶ τῆς προικὸς αὐτῆς, καὶ ἐάν δὲν δύνασαι νὰ λησμονήσῃς τὴν Χρυσουγὴν σου, φύλαξε τὴν μνήμην της. Ὅταν θὰ τὴν ἀνεύρωμεν, θὰ ἦσαι πλούσιος, τότε δέ... τότε, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἤμπορῃς νὰ κάμῃς αὐτὴν σύζυγόν σου, θὰ τὴν ἔχῃς ἐρωμένην. Ἡ σύζυγός σου θὰ σοὶ δώσῃ χρήματα, ἡ ἐρωμένη σου θὰ σοὶ δώσῃ ἔρωτα ! Τὸ συμπέρασμά μου εἰς ὅλα αὐτὰ εἶναι τοῦτο : Ἀπόψε καὶ ὅχι βραδύτερον θὰ σὲ παρυσιάσω εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ.

— Ἀλλά...

— Ἀλλά δὲν ἔχει. Θὰ ἔλθῃς ;

— Ἐρχομαι !

ΙΕ'

Ὁ πυρρογένειος.

Τὸ ὠρολόγιον ἐδείκνυε τὴν δευτέραν μ. μ. ὅτε ἡγέρθη ὁ ὑποκόμης Ἰν' ἀπέλθῃ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀδριανού, ὅστις ἐπίσης ἐξήρχετο ταυτοχρόνως. Διαβάνας τὸν Σηκουάνα ἐπὶ τῆς βασιλικῆς γεφύρας ἀπεχωρίσθησαν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Πηγαίνει εἰς ἐντάμωσιν τοῦ γέροντος Ἰσραηλίου, καλὴν ἐπιτυχίαν ! εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Ὁ Ἀδριανὸς μετέβη παρὰ κρήνην εἰς τοῦ Ἰουδαίου Σολομώντος, κατοικοῦντος ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἀγρῶν Παίδων.

Ὁ Σολομών, γέρον αἱματώδους κράσεως, φαλακρός, κυφός, με κίλας καὶ ροδοκοκκί-νους παρειάς, με βλέμμα ἀπαστραπτον καὶ διαπεραστικόν ὡς τὸ τοῦ ἀετοῦ, λίαν θαλερός εἰσέτι, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, ἐδέχθη τὸν νέον κατὰ τὸ σῶμα μετ' εὐγενείας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἄνευ προσομιλῶν τῷ ἐδήλωσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Κύριε μαρκησίε, ἀπεκρίθη ὁ Σολομών, πολὺ λυπούμαι, διότι δὲν δύναμαι ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν αἴτησίν σου.

— Πῶς, κύριε Σολομών, δὲν θὰ μοὶ δώσετε τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας σὰς ζητῶ ; Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖον δάνειον, τὸ ὁποῖον κάμνω.

— Δὲν δανείζω πλέον χρήματα, κύριε μαρκησίε.

Ὁ νέος ἐγένετο κάτωχρος.

— Κύριε Σολομών, εἶπε μετὰ ὑποτρεμούσης φωνῆς, μήπως διότι δὲν ἔχω πλέον ἐπαρκεῖς ἐγγυήσεις νὰ σὰς δώσω ;

— Ὡ ! ὅχι διὰ τοῦτο, γνωρίζω τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου μαρκησίου, τόσον ἴσως καλῶς, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Καλλιτέρον ἐμοῦ, κύριε Σολομών.

— Λοιπὸν ἡσύχασε, κύριε μαρκησίε, εἰς τραπέζιτης δύναται ἀκόμη νὰ σοὶ δανείσῃ ἑκατὸν περίπου χιλιάδας φράγκων, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃς τὰ χρήματα του, καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ μάλιστα ὑπόθεσιν.

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐτρόμαξα, ἐνόμισα ὅτι ἀρνούμενος νὰ με δανείσετε μοῦ ἀναγγέ-λετε τὴν καταστροφὴν μου.

— Θὰ κατεστρέφεσο πράγματι, κύριε μαρκησίε, καὶ θὰ κατεστρέφεσο καθ' ὅλοκλη-ρίαν, ἐὰν ἠναγκάζεσο νὰ προβῇς εἰς πώλησιν καταναγκαστικὴν τῶν ἀκινήτων κτημάτων σου, πώλησιν γενομένην ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

Ρίγος ἐτάραξε τὸν νέον ἀκούοντα ταῦτα.

— Ἀλλὰ δὲν κατήντησας εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, προσέθηκεν ὁ Ἰουδαῖος.

Ὁ Ἀδριανὸς ἄκων καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀνάμνησιν τῆς Χρυσουγῆς ἐσκέφθη τὴν προίκα τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ.

— Κύριε Σολομών, εἶπε, δὲν σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου ψεύματα ὅτι συνωμολόγουν τὸ τελευταῖόν μου δάνειον θὰ βελτιωθῶσι τὰ οἰκονομικά μου, διότι προσεχῶς θὰ νυμφευθῶ.

— Σὲ συγχκίρω, κύριε μαρκησίε, καί, καί, νυμφεύσου.

— Θὰ μοὶ δώσῃς αὐτὰς τὰς τριάκοντα

χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων ἔχω κατε-
πείγουσαν ἀνάγκην ;

— Ἐλαβον ἤδη τὴν τιμὴν ν' ἀποκριθῶ
πρὸς τὸν κύριον μαρκήσιον· δὲν δανείζω
πλέον χρήματα. Βλέπω ὅτι περιμένεις ἐξή-
γησιν, καὶ σοὶ τὴν οἶδω. Πρὸ πολλοῦ ἐργά-
ζομαι· ἐγήρασα, ἀπέκαμα, κατεβλήθην καὶ
ἐπειδὴ ἡσθάνθην ὅτι ἐπῆλθε δι' ἐμὲ ἡ στιγμή
τῆς ἀναπαύσεως, ἀπεσύρθην παντάπασιν τῶν
οἰκονομολογικῶν ἐργασιῶν μου.

— Εἶναι δυνατόν !

— Εἶναι τόσον ἀληθές, κύριε μαρκήσιε,
ὅσον δὲν εἶσαι πλέον χρεώστης μου.

— Τί ἐννοεῖτε, ἡρώτησεν ὁ Ἀδριανὸς
ὠχρίσας.

— Κύριε μαρκήσιε, ἡξεύρεις τί πράττει
ὁ ἐμπορεύμενος ὅταν ἀποχωρῇ τοῦ ἐμπο-
ρίου ; εὐρίσκει διάδοχον, εἰς τὸν ὁποῖον πα-
ραχωρεῖ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὴν πελατεῖαν
του. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε αὐτὸ ἐπραξε
καὶ ὁ γέρονς Σολομών.

— Ἐπωλήσατε λοιπὸν τὰ χρέη μου !

— Ἦτο δικαίωμά μου, κύριε μαρκήσιε·
καὶ ἐπειδὴ ἤθελον νὰ ἀναπαυθῶ καὶ νὰ μὴ
φροντίζω πλέον διὰ τίποτε δὲν εἶχον νὰ κά-
μω ἄλλο καλλίτερον ἀπ' αὐτό.

— Ἀλλ' εἶμαι κατεστραμμένος, εἶμαι
χαμένος! ἀνέκραξεν ὁ νέος κατατεθλιμμένος.

— Τίτι τρόπῳ ;

— Διότι ὁ νέος μου πιστωτὴς θ' ἀπαι-
τήσῃ τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν ὀφειλομένων.

— Κύριε μαρκήσιε, νομίζω ὅτι κακὰ κά-
μνεις νὰ τρομάζης. Γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ σ'
ἐνοχλήσῃ καὶ ὅτι ὁ νέος δανειστής σου θὰ
περιμένῃ ὡς περιέμεινα ἐγώ. Ἄλλως τε, τί
πρὸς σέ καὶ ἐὰν φανῇ ἀπαιτητικὸς ἐντὸς
ἔτους, ἐντὸς ἐξ μηνῶν ! Τότε σὺ θὰ ἦσαι
νυμφευμένος καὶ ἡ προῖξ τῆς γυναίκός σου,
προῖξ πλουσία βεβαίως, θὰ σέ ἀποκατα-
στήσῃ κύριον τῶν κτημάτων σου, ἐλευθερου-
μένων πάσης ὑποθήκης.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ δανειστής μου ;

— Παράδοξον θὰ σοὶ φανῇ, κύριε μαρ-
κήσιε, ἀγνοῶ.

— Ἀγνοεῖτε ;

— Ἀπολύτως. Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε
τῇ μεσολαβήσει δευτέρου προσώπου εἰς τὸ
ἄκρον ἐχεμύθου.

— Παράδοξον, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ
γνωρίσω μίαν ἡμέραν τὸν μυστηριώδη αὐ-
τὸν ἄνθρωπον; Αἱ τριάκοντα χιλιάδες φράγ-
κων ἢ τοῦλάχιστον εἰκοσιπέντε, τὰς ὁποίας
πρέπει νὰ εὑρῶ σήμερον πρὸ τῆς νυκτός ;

— Εἶναι χρέος ἐκ χροτοπικιζίας ; ἡρώ-
τησεν ὁ Σολομών.

— Ναί. Τώρα ἐννοεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ὁ Ἰουδαῖος ἀπεκρίθη διὰ κινήσεως τῆς
κεφαλῆς.

— Ἐλάτε, κύριε Σολομών, ἐπανελάθεν ὁ
Ἀδριανός, δὲν εἰπορεῖτε νὰ μοὶ υποδείξετε
ἀπὸ ποῖον δύναμαι νὰ δανεισθῶ αὐτὸ τὸ
ποσό ;

— Ὁ Σολομών ἐφάνη ἐπὶ στιγμὴν σκεπτό-
μενος.

— Εἰμποροῦσες ν' ἀποταθῇς, ἀπεκρίθη,
πρὸς ἓνα ἀρχαῖον φίλον μου, ἀρχαῖον τρα-
πεζίτην, αὐτὸς δανείζει ἀκόμη χρήματα.

— Καὶ ὀνομάζεται ὁ φίλος σας !

— Ὁ Ἰουδαῖος ἔλαβε τὸν καλαμὸν καὶ ἔ-

γραφεν ἐν τάχει δύο γραμμάς ἐπὶ τεμαχίου
χάρτου, ὅπερ ἔτεινεν ἀκολουθῶς τῷ Ἀδριανῷ.
Ὁ νέος ἀνέγνω :

Πέτρος Ρουσώ

ἀριθμὸς 53, ὁδὸς Ροσέ.

— Ναί, Πέτρος Ρουσώ, εἶπεν ὁ Σολο-
μών καὶ φρονῶ ὅτι θὰ στέρξῃ νὰ σέ ἀπαλ-
λαξῇ τῆς ἀμνηχανίας.

— Δὲν μὲ γνωρίζει ποσῶς, κύριε Σολο-
μών, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι φίλος σας, δὲν δύνα-
σθε νὰ μοὶ δώσῃτε μίαν ἐπιστολήν ;

— Ἰδοὺ, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Σολο-
μών, τείνας τῷ Ἀδριανῷ ἐπισκεπτήριον
ἀρκεῖ αὐτό.

Ὁ μαρκήσιος ἡγέρθη, ὁ δὲ Σολομών προ-
έπεμψεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας ἐπαναλαμ-
βάνων τὰς βαθεῖας ὑποκλίσεις αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀγαθῶν Παι-
δῶν ὑπάρχει σταθμὸς δημοσίων ἀμαξῶν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβε μίαν ἐξ αὐτῶν, δια-
τάξας τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς
τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 53 τῆς ὁδοῦ Ροσέ οἰκίαν.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξά ἐστρεφεν ἵνα τραπῇ τὴν
ὁδὸν Βιθιέννης καὶ φθάσῃ εἰς τὰ βουλευθάρ-
τα, ὁ μαρκήσιος ἐσκέπτετο καθ' ἐκτὸν :

— Ὁ Σανζῆκ ἔχει δικαίον καὶ ὁ κύριος
Σολομών ἐπίσης· ναί, ἐὰν δὲν θέλω μετ' ὁ-
λίγον νὰ ζητήσω θέσιν γραφῆως, πρέπει νὰ
νυμφευθῶ. Ἰδοὺ λοιπὸν εἶμαι καταδεδικα-
σμένος νὰ πωλήσω τὸν τίτλον τοῦ μαρκη-
σίου εἰς τὴν κόρην κτίστου, ὁ ὁποῖος θέλει
νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Καὶ ἐνῶ οὕτως ἐσκέπτετο, ἡσθάνετο παλ-
μοὺς ἐν τῷ μυτῷ τῆς καρδίας του.

Πρόηρχοντο οἱ παλμοὶ οὗτοι ἐκ τῆς ἀνα-
μνήσεως τῆς Χρυσαιγῆς.

Ἡ ἀμαξά ἐστῆ, ἀπέβη ταύτης ὁ Ἀδρι-
ανὸς καὶ εὐρέθη ἔμπροσθεν σιδηρᾶς θύρας.

Ἡ θύρα αὕτη ἀπετέλει τὴν εἴσοδον εἰς
μικράν αὐλήν, ἐνθα τὰ χόρτα ἐφύοντο ἀ-
κωλύτως.

Ἐσυρε τὸν κώδωνα καὶ ἡ βαρεῖα θύρα ἡ-
νεώγη ἀμέσως.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ ; ἡρώτησε
τὸν θυρωρὸν, ὅστις ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν
ἀπὸ ὑαλοπίνακος.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ κατοικεῖ εἰς
τὸ πρῶτον πάτωμα. ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.
Ἀναβήτε ἀπὸ τὴν ἔξω θύραν.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαθεν ὁ Ἀδριανός.

Ἡ οἰκία, δωώροφος οὖσα, ἔκειτο πρὸς τὰ
ἀριστερά· εἶχε πρόσψιν ἐπὶ τῆς αὐλῆς· τὸ
πρῶτον πάτωμα εἶχεν ἐξ παραθύρα καὶ τέσ-
σaras φεγγίτας ἄνω αὐτοῦ, φωτίζοντας ἀ-
κατοίκητον ὑπερῶν ἔμπροσθεν δὲ τῆς οἰκίας
ταύτης ἐφαίνοντο τὸ λευκὸν αἴτωμα μεγά-
λης νεοδμήτου οἰκίας.

Ὁ μαρκήσιος ἀνέβη τὰς ἐξ λιθίνας βαθ-
μίδας τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος, εἶτα δὲ τὴν
ἐσωτερικὴν καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα.

Μετὰ μικρὸν ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ὁ Ἀ-
δριανὸς εὐρέθη ἀπέναντι ἀνδρὸς λευκὸν φέ-
ροντος λαίμαδετον, μὲ τὸ πρόσωπον καθ' ὁ-
λοκληρίαν ἐξυρισμένον, ἡλικίας πεντήκοντα
περίπου ἐτῶν.

Ἀδύνατον ἦν νὰ ἐσφαλῇ ὁ Ἀδριανός·
ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο θεράπων.

— Δύναμι· νὰ ἴδω τὸν κύριον Πέτρον
Ρουσώ ; ἡρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Εὐαρεστεῖται ὁ κύριος νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ
ὄνομά του ;

— Εἴπατε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ Ρουσώ ὅτι
εἶμαι ὁ μαρκήσιος Βερθεῖν, καὶ ὅτι ἐρχομαι
ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Σολομώντος.

Ὁ ὑπηρέτης ἐποίησε κίνημα, ὅπερ εἰδή-
λου ὅτι ὁ νέος ἀνεμένετο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε,
κύριε μαρκήσιε, εἶπε.

Καὶ εἰσῆγαγεν αὐτὸν εἰς ἀντιθάλαμον με-
τρίως φωτιζόμενον καὶ ἀντὶ παντός ἐπίπλου
φέροντα ἐν μόνον καθίσματι.

— Ἀς εὐαρεστηθῇ ὁ κύριος μαρκήσιος
νὰ περιμείνῃ ὀλίγον, εἶπεν ὁ θεράπων.

Εἶτα ἤνοιξε τὴν θύραν, ἣν ἔκλεισε πάλιν
ἅμα ὡς εἰσῆλθε, διέβη μέγα δωματίον καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου αὐτοῦ,
ἀφου ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ὁ Πέτρος Ρουσώ, ἡ μᾶλλον ὁ κόμης Δε-
λασέρ, ἐκάθητο ἐπὶ ἑδρας, καὶ ἐπὶ τοῦ θερά-
ποντος ἔρριπεν ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τέλος πάντων ! ὑπέλαθεν ὁ κόμης ἐ-
γερθεῖς.

Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν εἶχε πλέον οὔτε
μακρὰν πολιὰν κόμην οὔτε μακρὸν λευκὸν
πώγωνα.

Ὁ θεράπων οὗτος ἦν ὁ Θεόδωρος, ὁ ἀρ-
χαῖος φροντιστής.

Ἐπειδὴ ὁ κόμης εἶχεν ἀνάγκην ἀνθρώ-
που ἀσφαλοῦς καὶ ἐχεμύθου καὶ ἀφωσιωμέ-
νου, ὁ ἀρχαῖος φροντιστής αὐτοῦ ἐκρίθη κα-
ταλλήλος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θαλαμηπόλος.

Τὸν Θεόδωρον εὗρεν ἐν τινὶ χωρίῳ περίξ
τῶν Πικρισίων ὁ κ. Κορβιζιέ, ὁ ἀκάματος
συμβολαιογράφος ὁσαυτὶς ἐπρόκειτο νὰ ὑπη-
ρετήσῃ τὸν κόμητα Δελασέρ.

Ὁ Θεόδωρος ἦν νυμφευμένος καὶ πατήρ
τριῶν τέκνων.

Εἶχε πολλαπλασιάσει ἐν μικρεμπορίῳ τὴν
δωρεάν τοῦ κόμητος Δελασέρ, εἰς ἣν εἶχε
προσθέσει καὶ ὅσα ἐξ οἰκονομιῶν αὐτοῦ ἀπε-
ταμίευσε χρήματα, καὶ ἔζη ἐν ἀνέσει, ὥστε
ἡδύνατο νὰ μὴ περιβληθῇ καὶ αὐθις τὴν
στολήν τοῦ θεράποντος· ὅτε ὅμως ὁ συμβο-
λαιογράφος τῷ εἶπε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀ-
πεκρίθη :

— Ὁφείλω τὴν μικράν μου περιουσίαν,
τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν εὐδαιμονίαν μου εἰς
τὸν κόμητα Δελασέρ· ἐγώ, ἡ σύζυγός μου
καὶ τὰ τέκνα μου ἀνήκομεν εἰς αὐτόν.

Καὶ καταλιπὼν πάντα ἔσπευσε νὰ εἰσ-
έλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ
κυρίου.

— Θεόδωρε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, θὰ μείνης
ἐντὸς τῆς αἰθούσης· ὅταν ἐτοιμασθῶ διὰ νὰ
ὑποδεχθῶ τὸν μαρκήσιον, θὰ σημάνω τὸν
κώδωνα καὶ θὰ μοὶ τὸν παρουσιάσῃς.

— Καλὰ, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Θεό-
δωρος.

Καὶ ἀπεσύρθη.

Ὁ Ἀδριανὸς καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου
ἀνέμενεν ἀπὸ τετάρτου περίπου τῆς ὥρας
καὶ ἤρχισε ν' ἀνυπομονεῖ, ὅτε αἰφνης ἐφθασε
μέχρις αὐτοῦ ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος.

Σχεδὸν ἀμέσως ἠνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ ἀν-
τιθαλάμου καὶ ἐνεφανίσθη ὁ θεράπων.

— Ἐάν ὁ κύριος μαρκήσιος ἐπιθυμῇ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Θεόδωρος, ὁ κύριος Πέτρος Ρουσὼ τὸν δέχεται.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠκολούθησε τὸν θεράποντα, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου τοῦ Ἰσραηλῆτου Σολομῶντος.

Καὶ τὸ δωμάτιον τοῦτο δὲν ἐφωτίζετο καλλίτερον ἐκείνου, ἐν ᾧ περιέμενεν ἐπὶ τοσοῦτον, ἢ δὲ ἐπιπλοσκευὴ αὐτοῦ συνίστατο εἰς ἓν ἀνάκλιτρον παλκίον καὶ τέσσαρες ἑδρας πεπαλαιωμένας, ὧν τὸ ὕψος πολλὰ χεῖρον ἦν ἐσχισμένον, εἰς βιβλιοθήκην, αἱ θέσεις τῆς ὁποίας ἐλύγιζον ὑπὸ τὸ βάρος πολλῶν μεγάλων τόμων, καὶ εἰς μέγα γραφεῖον ἐκ μαύρου ξύλου, ἐφ' οὗ ἔκειντο βιβλία καὶ χαρτί, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐκάθητο ἀνῆρτις.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ κύριος Πέτρος Ρουσὼ βεβαίως, ἐφόρει κοιτωνίτην μετὰ μεγάλων τετραγώνων, τὰ χρώματα τῶν ὁποίων ἦσαν δυσδιάγνωστα· ὁ πῶγων τοῦ ἦτο πυρρὸς καὶ ἤρχιζε νὰ λευκαίνεται· τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἦτο καὶ ἡ ἀπλόθριξ κόμη αὐτοῦ, καὶ μόνον ἐπὶ τῶν κροτάφων εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ γύψου.

Ἐπὶ τῆς ρινὸς ἔφερε κρεμαστὰς διόπτρας μετὰ χρυσῆς στεφάνης, καὶ οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτῶν ὕλοι ἐκάλυπτον καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Βεβαίως ἀδύνατον ἦτο ν' ἀναγνωρίσῃ ὁ μαρκήσιος τὸν πατέρα τῆς Χρυσανθῆς, ὃν ἄλλως τε ἄπαξ μόνον εἶδεν ἐν νυκτί, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξετάσῃ τὰ χαρακτηριστικά του, βλέπων αὐτὸν οὕτω μητημφισμένον.

Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸν ψευδῆ πῶγωνα καὶ τὴν φενάκην, ἐκτὸς μόνον ἐὰν παρετήρει αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν ὁ Ἀδριανός, συγκεινήμενος καὶ στενοχωρημένος, παρετήρει σίονεϊ μετὰ φόβου τὸν πῶγωνα, τὴν κόμην καὶ πρὸ πάντων τὰς διόπτρας τοῦ φίλου τοῦ Σολομῶντος, διὰ τῶν ὁποίων διήρχετο τοῦ βλέμματός του ἡ λάμψις.

— Ἄλλος Ἑβραῖος οὗτος, διενεθῆθη ὁ νέος.

Ὁ κόμης προσηλώσας πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ μαρκησίου τῷ ἐνευσε νὰ καθήσῃ, δεῖξας αὐτῷ καθίσμα.

— Κύριε Βερβεῖν, τῷ εἶπεν, ἔρχεσαι ἐνταῦθα ὅπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ Σολομῶντα, ὡς μοὶ εἶπον;

Ὁ Ἀδριανὸς ἐρίγησεν ἀκούσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ κόμης.

— Δὲν μοὶ εἶναι ἄγνωστος ἡ φωνὴ αὕτη, διενεθῆθη.

Ἄλλ' ἦτο νῦν τόσον μακρὰν τῆς Κορδελιέρης, ὥστε δὲν ἐνεθυμήθη διόλου.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, ἐστάλην ὑπὸ τοῦ κυρίου Σολομῶντος.

— Ἐχεις ἐπιστολὴν του;

— Ὁχι, κύριε, τὸ ἐπισκεπτήριόν του μόνον, ἰδοὺ αὐτό.

— Πολὺ καλὰ, ἀρκεῖ αὐτό, διατὶ ἔρχεσαι!

— Ἐγὼ ἀνάγκην μεγάλου ποσοῦ, ἐψέλισεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἰπέ τὸν ἀριθμόν.

— Ἐγὼ ἀπόλυτον ἀνάγκην εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ δανεισθῶ τριάκοντα χιλιάδας.

— Ἄ! καὶ πότε θέλεις αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Σήμερον.

— Εἶναι πράγματι ἐπείγουσα ἀνάγκη;

Ὁ Σολομὼν θὰ σοὶ εἴπῃ βεβαίως, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ἀκριβῶς δὲν δανείζω χρήματα, ὁσάκις δὲ συμβῇ νὰ μετέλθω τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, τὸ κάμνω μᾶλλον διὰ νὰ ὑποχρεώσω, πιστεύσέ με, καὶ ὅχι διὰ νὰ τοποθετήσω κεφάλαιον ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ.

»Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐκδουλεύσεις εἰς υἱὸς εὐπατρίδων διὰ λόγους τοὺς ὁποίους περιττὸν νὰ σὰς γνωστοποιήσω, κάμνω ὅμως τὴν ἐκδούλευσιν μετὰ τῆς διαφοράς τοῦ ὅτι τολμῶ νὰ τοὺς ἐπιπλήξω καὶ νὰ τοὺς δώσω συμβουλὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἀκούουν πάντοτε, δυστυχῶς· περιπλέον δὲ ὅταν δανείζω ποσὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μέγα, ἀγαπῶ νὰ γνωρίζω τὴν χρῆσιν τὴν ὁποίαν θὰ κάμουν. Αὐτὸ τὸ ἴδιον ζητῶ νὰ μάθω καὶ παρὰ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν. Ἄ! εἶμαι ὀλίγον περιέργος ὡς βλέπεις.

— Δὲν θὰ σὰς τὸ κρύψω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός· χθὲς ἐπαίξα ἐπὶ λόγῳ καὶ ἔχασα εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ πρὶν πόσα ἔχασες;

— Δώδεκα χιλιάδας.

— Ἦτοι τριάκοντα δύο χιλιάδας φράγκων διὰ μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν.

Ὁ νέος ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε μαρκήσιε, ἐπανελάθεν ὁ κόμης, τί πρόσδοον ἔχετε;

— Ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὴν διαπλασιάσω καὶ νὰ τὴν τριπλασιάσω μάλιστα.

— Πῶς;

— Κάμνων τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα ὑλοτομίας ἀντὶ εἰκοσιν.

— Δηλαδὴ καταστρέφων, κύριε μαρκήσιε, τὸ κτῆμά σου! Ἄλλ' εἶναι κακιστὸν τὸ μέσον αὐτό, κύριε· καὶ ἔπειτα ποῦ θὰ καταντήσῃς, τί θὰ κάμῃς τὴν πρόσδοον τὴν ὁποίαν τόσον κηλῶς διεχειρίσθη ὁ πατήρ σου; Αἰσθάνεσαι ὅμως αὐτὸ τόσον καλῶς, ὥστε δὲν ἐφθασες ἀκόμη εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον. Ἄφες ὄρθια τὰ δάστη σου, κύριε μαρκήσιε.

»Ἄλλ' ἂς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι κάμνεις τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν, ἂς παραδεχθῶμεν ἐπ' ἴσης ὅτι θὰ χάσῃς εἰς τὸ χροτοπαίνγιον, ὅχι πλέον κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ εἰς ἓνα μόνον μῆνα, τριάκοντα δύο χιλιάδας φράγκων, καὶ ἂς κάμωμεν τὸν ὑπολογισμόν. Κέρδος τῆς ἀνοησίας, διακόσιαι εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκων. Ζημία ἐκ τοῦ χροτοπαίνγιου ὀγδοήκοντα τέσσαρες χιλιάδες φράγκων, διαφορά ἑκατὸν πενήκοντα ἑνῆκα χιλιάδες φράγκων. Καὶ τὰ ἔξοδα τῆς οἰκίας σου, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὁμιλῶ! Βλέπεις καλῶς, κύριε μαρκήσιε, ὅτι εἶναι κακὸν τὸ μέσον αὐτό, κακιστὸν.

»Μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ὑλοτομίαν θὰ διανύσῃς ἀκόμη ἔξ τὸ πολὺ μῆνας, καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ φορῇς τρυπημένα ὑποδήματα, θ' ἀναγκασθῇς ν' αὐτοκτονήσῃς, πετῶν τὰ μυαλά σου εἰς τὸν ἀέρα, καὶ θ' ἀφήσῃς εἰς τοὺς δανειστάς σου σχεδὸν ἄνευ ἀξίας κτήματα. Λοιπὸν θὰ ἐπεθύμεις νὰ εἴπουν μετὰ τὴν αὐτο-

κτονίαν σου: Ἦτο κλέπτῃς ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν!

Ὁ νέος ἐγένετο κατακόκκινος.

— ὦ! κύριε, ὑπέλαβε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, προτιμῶ μᾶλλον νὰ...

— Τί;

Ὁ Ἀδριανὸς διετελεῖ ἄφωνος, οὐδὲν εὐρίσκων ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐλα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης, δὲν ἐνεκρώθησαν πάντα τ' ἀγαθὰ αἰσθήματά του δύναται τις νὰ τὸν σώσῃ,

ΙΣ'

Τὰ οικογενειακὰ κοσμήματα.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ κ. Δελασέρ ἐπανελάθεν:

— Κύριε μαρκήσιε, ἐτράπης κακὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεσαι ἀκατασχέτως· κατὰ αὐτῆς εὐρίσκεται ἡ φοβερὰ ἄβυσσος, ἡ ὁποία ἀναμένει τοὺς ἀπερίσκεπτους καὶ τοὺς μωρούς. Στρέψον ὀπίσω ταχέως—καὶ νομίζω ὅτι ὑπάρχει καιρὸς—λάβε ἄλλην ὁδόν.

»Βλέπεις ὅτι ἐπιπλήττω καὶ νουθετῶ ἐκτελῶν τὸ πρόγραμμά μου.

»Πεποικισμένος ὡς εἶσαι, μὲ καλὰ προτερήματα, ἔχεις κατὰ καλλίτερον νὰ κάμῃς ἀντὶ νὰ διέρχῃσαι τὸν καιρὸν σου εἰς τὰ χαροτοπαικτεῖα, εἰς τὰ παρασκηνία τῶν θεάτρων, πλησίον πωλητῶν φιλημάτων, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐψιμυθωμένοι, ἢ εἰς εὐχίας εὐθυμούντων. Ἡ Γαλλία, κύριε μαρκήσιε, ἡ Γαλλία, ἡ ἀγαπητὴ μας πατρίς, δὲν διαθέτει παραπολύ ὅλα τὰ τέκνα τῆς πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς!

»Ἡ διοίκησις, ἡ νομοθεσία καὶ ἡ μεγάλη βιομηχανία, ἡ ὁποία δεκαπλασιάζει τὸν ἐθνικὸν μας πλοῦτον, ἀπαιτεῖ διανοίας. Τί θὰ γίνῃς, ἄσματος καὶ χωρὶς ἀξίαν ἄνθρωπος, ἐκ τῶν μωρῶν ἐκείνων καὶ μεστῶν κενοδοξίας καὶ ψευδοῦς φιλοτιμίας, οἱ ὁποῖοι κυλιντοῦνται εἰς τὸν βόρβορον, ἀποκτενοῦνται, καταστρέφουσι τὴν υἱείαν των, καὶ μόνον γνωρίζουν νὰ κατασπαταλῶσι τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησαν οἱ πατέρες των.

»Γάλλος ἀνωφελὴς εἰς τὴν πατρίδα του, δὲν λογίζεται πλέον Γάλλος! Τὸ ξύλον τὸ μὴ φέρον καρπὸν κόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται, ἐκρίζονται δὲ τὰ ζιζάνια, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σίτου! Ἐὰν ὀφείλῃς τι εἰς τὴν Γαλλίαν, κύριε μαρκήσιε, ὀφείλεις ἐπίσης καὶ εἰς σέ, εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ ὠραῖον ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρεις, εἰς τὴν μνήμην τῶν γενναίων προγόνων σου.

»Εἶσαι νοήμων, πεπαιδευμένος καὶ νέος, ἔχεις ἐνώπιόν σου στάδιον εὐρύ. Συμβουλεύσου τὰς δυνάμεις καὶ τὴν εὐφυίαν σου καὶ ἐκλεξόν! Ἐπαναλαμβάνω, κύριε μαρκήσιε, ὅτι δὲν δικαιούται κανεὶς σήμερον νὰ ἦναι περιττός ἄνθρωπος. Ὅλοι εἰς τὸν κύκλον των, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ κατὰ τὰ μέσα του ἕκαστος, ὀφείλουν νὰ ἐργάζονται!

Ὁ νέος χαμαὶ νεύων ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐχει δίκαιον!

— Δὲν σ' ἐρωτῶ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχονται τὰ χρέη σου, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Δελασέρ, διότι ὅσα χρεωστεῖς εἰς τὸν Σολομῶντα καὶ

πιθανῶς καὶ εἰς ἄλλους, δὲν ἐνδιαφέρει πο-
σῶς ἐμέ. Ὁ Σολομών εἶναι φίλος μου, τὸν
γνωρίζω, ἂν δὲ σ' ἔστειλε πρὸς ἐμέ, τὸ ἔ-
καμε, διότι εἶναι βέβαιος ὅτι δύναμαι νὰ δια-
πραγματευθῶ μαζί σας καθ' ὅν ὅμως τρόπον
προχωρεῖς, ἐὰν ἐξακολουθήσης τὴν αὐτὴν
ζωὴν, πολὺ ταχέως θὰ φθάσης εἰς τὸν ὄλεθρον.
Τί δὲ θὰ σοὶ μένωσι τότε; τὸ αἶσχος, διότι
ἔκαμες τόσην κακὴν χρῆσιν τῆς νεότητός
σου, ἢ περιφρόνησις τῶν τιμιῶν ἀνθρώπων,
αἱ παντοειδεῖς ἐξουθενώσεις, ἡ ἀποστροφή
καὶ τὰ σκώμματα τῶν ἀρχαίων σου φίλων,
οἱ ὅποιοι θὰ λέγουν ὅταν σὲ βλέπουν διερχό-
μενον: «Γιὰ ἰδέτε τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον μὲ τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, φοβεῖται μὴ τὸν ἴ-
δωσιν. Εἶναι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, ἄλλοτε
τόσον εὐθυμὸς καὶ τόσον ὠραίος νέος.»

— Μ' ἐμβάλλετε εἰς ἀπελπισίαν, κύριε,
εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ πεπνιγμένης σχεδὸν
φωνῆς.

— Σοὶ προεῖπον, κύριε μαρκήσιε, ὅτι αὐτὸ
εἶναι τὸ πρόγραμμά μου. Μὲ εὐρίσκεις ἴσως
πολὺ τολμηρὸν;

— Ὅχι, κύριε, αἰσθάνομαι εἰς τοὺς λό-
γους σου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον εὐαρεστεί-
σθε νὰ μοὶ φανερώσετε, ὅσον δὲ καὶ ἂν εἶναι
σκληροί, τοὺς ἀκούω μετ' εὐλαθείας.

— Καλὰ ἄλλως τε εἶμαι γέρον καὶ ἐπι-
τρέπονται εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Ἐλα, θὰ ἐ-
πωφεληθῇς τῶν συμβουλῶν μου;

— Θὰ προσπαθῇσω, κύριε.

— Καλὸν καὶ αὐτό. Κύριε μαρκήσιε,
γνωρίζεις τὴν παροιμίαν: «Εἰπέ μου μὲ
ποῖους συναναστρέφεσαι διὰ νὰ σοὶ εἰπῶ ποῖος
εἶσαι!» Περιστοιχίζεσαι ὑπὸ κακῶν ἀνθρώ-
πων, ἔχεις κακοὺς συμβούλους. Οἱ κόλακες
εἶναι ἐχθροί· τοὺς εἶδεν ὁ κόσμος καὶ θὰ τοὺς
ἴδῃ ἀκόμη νὰ κατακηρυγίζουν ἀνθρώπους
ὕψηλὰ εὐρίσκομένους. Πρόσεξε! Δυσπίσται
πρὸς τοὺς ψευδεῖς φίλους.

— Πῶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσω;

— Ἐξ ὅσων σὲ συμβουλευούσι νὰ κά-
μνης, ἐξ ὅσων αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κάμνουν. ὦ!
ἤμην κ' ἐγὼ νέος, ἔκαμα καὶ ἐγὼ παρεκτρο-
πῆς. Ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ τις ἀδύνατον χα-
ρακτῆρα καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἰδίαν θέλησιν, ἀλλὰ
νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε κατὰ τι,
μὴν δύναμιν ἢ ὅποιαν νὰ τὸν συγκαταστή. Δὲν
τὸ αἰσθάνεσαι αὐτό, κύριε μαρκήσιε; ἐπὶ
παραδείγματι, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρός
σου, τῆς μητρός σου... ἢ καὶ τὴν ἀνάμνησιν
προσώπου, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷς ἢ ἡγάπησας;

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ἔτρεμεν, ἀπαγγέλ-
λοντος τὰς τελευταίας λέξεις ἐγερθεὶς δ' ἐκ
τοῦ καθίσματός του ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας
τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου.

— Ναί, ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδρια-
νὸς ζωογονηθεὶς, ἔχετε δικαίον· φιλάττω τὴν
ἀνάμνησιν τοῦ πατρός μου, τῆς μητρός μου,
ἢ ὅποιαν μὲ ἡγάπα πολὺ, καὶ αἰσθάνομαι
ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ δύναμιν δι' ἐμέ.

Ὁ κ. Δελασέρ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθί-
σματός του.

— Ἄ! δὲν συλλογίζεται πλέον τὴν θυ-
γατέρα μου! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀπέπνιξε στεναγμὸν ἐν τῷ στήθει
αὐτοῦ· κύριος ὅμως ἑαυτοῦ ἐπανάλαθε.

— Λοιπὸν κύριε μαρκήσιε, ἡ δύναμις
αὐτῇ θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ.

Εἶτα μεταβαλὼν αἰφνης τόνον:

— Τώρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν, ἅς ὁμι-
λήσωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου διὰ τὸ ὅποιον
ἦλθατε. Ἐπιθυμεῖτε νὰ δανεισθῇτε εἰκοσι-
πέντε ἢ τριακοντα χιλιάδας φράγκων;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπὸν ἔχω μίαν πρότασιν νὰ σοὶ
κάμω.

— Ποῖαν, κύριε!

— Ἐχεις, μ' εἶπεν ὁ Σολομών, μεγαλο-
πρεπῆ κοσμήματα, τὰ ὅποια εἶδε καὶ ἐξή-
τασε λεπτομερῶς, ἀφοῦ καὶ μοὶ τὰ περιέ-
γραψε μετ' ἀκριθείας.

— Τὰ ὅποια ἀνῆκον εἰς τὴν μητέρα μου.

— Καὶ πρὸ αὐτῆς εἰς πολλὰς μαρκησίας
Βερβεῖν, τὸ γνωρίζω. Μεταξὺ τῶν πολυτί-
μων ἐκείνων λίθων ὑπάρχει τιμαλφὲς κό-
σμημα ἐκ σμαράγδων, ὁ ὡρον τῆς βασιλίσ-
σης Μαρίας Λεζίνσκης πρὸς τὴν μαρκησίαν
Ραϋμόνδου Βερβεῖν χρηματίσασαν ἐπίτιμον
κυρίαν· αὐτὸ ἐδόθη εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμο-
σύνης διὰ τὰς ἰδιαιτέρας πρὸς τὴν βασιλίσ-
σαν ὑπηρεσίας τοῦ μαρκησίου Φιλίππου
Βερβεῖν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε.

— Χρηματίσας τραπεζίτης ἄλλοτε, εἶ-
χον μεγάλας σχέσεις μετὰ τῶν αὐλῶν τῶν
αὐτοκρατόρων καὶ τῶν βασιλέων. καὶ ἀκόμη
καὶ σήμερον εἰς τινὰς περιστάσεις οἱ πρίγ-
κηπες ἀπευθύνονται πρὸς ἐμέ. Εἰς πρίγκηψ.
ἐτοιμαζόμενος σήμερον νὰ νυμφευθῇ, μ' ἐ-
πεφόρτισε νὰ τῷ ἀγοράσω τὰ κοσμήματα,
τὰ ὅποια θὰ κοσμήσουν τὴν μνηστὴν αὐτοῦ,
ἢ ὅποια εἶναι θυγάτηρ βασιλέως.

» Ἐζήτησα εἰς τὰ μεγάλα κοσμηματο-
πωλεῖα τῶν Παρισίων τοῦ Φοντάνά ὡς καὶ
εἰς τὰ πλουσιώτερα καὶ ὠραιότερα, ἀλλὰ
κανένα ἀπὸ αὐτὰ, κύριε μαρκήσιε, δὲν δύ-
ναι νὰ συγκριθῇ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν
καὶ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὰ μεγαλοπρεπῆ
κοσμήματά σας. Ἐν συντόμῳ μοὶ ἦλθεν ἡ
ιδέα ν' ἀγοράσω τὰ κοσμήματα αὐτὰ διὰ
τὸν πρίγκηπα, τὸν ὅποιον σὰς προεῖπα.

— Ἀδύνατον, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀ-
δριανός.

— Διατί;

— Διότι εἶναι κόσμημα τῆς μητρός μου!

— Ἀληθῶς. Φοβεῖσαι ἴσως μήπως δὲν
τὰ πληρώσω ὅσον ἀξίζουν;

— Ὅχι, δὲν φοβούμαι αὐτό. Θὰ ἐννοῇτε
βεβαίως ὅτι, διὰ νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρότα-
σίν σας, ὑπακούω εἰς αἶσθημα υἱικοῦ σεβα-
σμοῦ καὶ εὐλαθείας.

— Τότε λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ πωλήτῃς
τὰ κοσμήματά σου!

— Ποτέ!

— Ἐστω· δὲν δύναμαι νὰ σὲ κατηγο-
ρήσω, ὅταν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κάμνεις ἦναι
καλόν· τούναντίον μάλιστα σ' ἐπιδιοκίμῶ,
κύριε μαρκήσιε. Ἡ ἐπιθυμία μου ν' ἀγοράσω
τὰ κοσμήματά σου διὰ τὸν πρίγκηπα δὲν
μὲ τυφλώνουν εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ ἀνο-
μολογήσω ὅτι τὰ κοσμήματα αὐτὰ, εἶναι
εἰκογενειακὴ κληρονομία, τὴν ὅποιαν ἔφερον
ἀλληλοδιαδόχως πολλαὶ μαρκησὶαι Βερβεῖν·
καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσι μεγαλειότεραν ἀξίαν
τῶν χρημάτων. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἐὰν ἦναι
δυνατὸν νὰ συνεννοηθῶμεν ἄλλως.

» Θὰ σοὶ δανείσω τριακοντα χιλιάδας

φράγκων, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἐγ-
γήσεως. Καὶ θὰ μοὶ ὑποθηκεύσης ἐν κτημά-
σου, ἐν δάσος ἢ καὶ ἐν γένει ὅλα σου τὰ κτή-
ματα, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι εἶναι βεβα-
ρημένα ἤδη ἀπὸ πολλὰς καὶ μεγάλας ὑπο-
θήκας, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἐγὼ ὑπο-
θήκην, πράγμα τὸ ὅποιον καὶ δὲν ἔκαμα
πότε. Ἐπειδὴ δανείζω χρήματα μόνον εἰς
περιστάσεις, ζητῶ ἐγγυήσεις ἐκείνας τὰς ὁ-
ποίας θέλω. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, σοὶ δα-
νείζω τὰς τριακοντα χιλιάδας φράγκων ἐπὶ
ὑποθήκῃ τῶν κοσμημάτων σου.

Ὁ νέος ἐκινήθη μετὰ στενοχωρίας.

— Δὲν ἠδύνασσο νὰ δεχθῇς τὴν πρώτην
μου πρότασιν, τὸ ἐννόησα, ἐξηκολούθησεν ὁ
κόμης, τίποτε ὅμως δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ δε-
χθῇς τὴν δευτέραν. Τὰ κοσμήματα σου θὰ
ἦναι καὶ ἐδῶ ἀσφαλῆ, ὡς ἐὰν εὐρίσκοντο
εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ δύνασαι νὰ τὰ λα-
βῇς ὅποταν θελήσης.

— Ἐννοῶ, κύριε, ἐψέλλισεν ὁ Ἀδριανός,
ἀλλὰ... ἀλλὰ...

— Λοιπὸν;

— Δέν... δὲν δύναμαι...

— Ἐννοῶ τὴν ἀμνηστὴν σου, κύριε
μαρκήσιε, δὲν θὰ τὰ ἔχῃς τὰ κοσμήματά
σου, αἱ;

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε. ἀπεκρίθη ὁ Ἀ-
δριανὸς τεταραγμένος.

— Εὐρίσκονται εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστή-
ριον.

— Τὸ ἤξεύρετε;

— Ναί, ἤξεύρω ὅτι τὰ ἐνεχυρίασες πρὸ
δέκα μηνῶν ἀντὶ πεντήκοντα χιλιάδων φράγ-
κων, ἥτοι ἀντὶ τοῦ τετάρτου σχεδὸν τῆς ἀ-
ξίας των. Καὶ (νὰ σοὶ τὸ εἶπω μεταξὺ μας,
κύριε μαρκήσιε) θὰ μείνουν ἐκεῖ πολὺν και-
ρὸν, ἐνόσφ δὲν ἔλθῃ κανεὶς εἰς βοήθειάν σου
διὰ νὰ τ' ἀποσύρῃς. Βεβαίως, ὅταν λήξῃ ἡ
προθεσμία, θ' ἀνανεώσης τὴν ἐνεχυρίασιν,
ἐὰν δὲν ἔχῃς, ὡς πιθανόν, τὰς πεντήκοντα
χιλιάδας φράγκων διὰ ν' ἀποσύρῃς τὰ κο-
σμήματά σου. Ἀλλ' ἐὰν ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ἡδονῶν σου λησμονήσης ἢ ἀμελήσης νὰ ἐκ-
πληρώσης τὴν διατύπωσιν τῆς ἀνανεώσεως,
τί θὰ συμβῇ; Τὰ κοσμήματα θὰ πωληθῶν
διὰ πλειστηριασμοῦ, καὶ ὅταν θὰ νυμφευ-
θῇς—καὶ θὰ τὸ πράξῃς αὐτὸ μίαν ἡμέραν
ὡς ὅλοι—δὲν θὰ δυνηθῇς πλέον νὰ προσφέ-
ρῃς εἰς τὴν σύζυγόν σου τὰ κοσμήματα τῆς
μαρκησίας Βερβεῖν.

» Ἐπανάλαμβάνω τὴν πρότασίν μου, κύ-
ριε μαρκήσιε, μοὶ δίδεις τὴν ἀπόδειξιν τοῦ
ἐνεχυροδανειστηρίου, διὰ νὰ δυνηθῶ ν' ἀ-
παλλάξω τὰ κοσμήματα, ἀφοῦ δὲ σοὶ πα-
ραδώσω τὰς τριακοντα χιλιάδας φράγκων,
θὰ συνυπογράψωμεν συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου θὰ κηρύττεσαι χρεώστης μου ὀγδοή-
κοντα χιλιάδων φράγκων καὶ ἐγὼ θὰ δηλώ-
ω ὅτι ἔλαβον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐνεχυροδανει-
στηρίου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν κοσμημάτων,
τὰ ὅποια θὰ μένουν κατατεθειμένα εἰς ἐμέ
ὡς ἐνέχυρον. Περιπλέον θὰ ὑποχρεῶμαι νὰ
σοὶ παραδώσω τὰ κοσμήματα, τὴν ἡμέραν
κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ μοὶ πληρωθῶσιν αἱ ὀ-
γδοήκοντα χιλιάδες φράγκων μὲ τὸν νόμιμον
αὐτῶν τόκον.

[Ἐπεταί συνέχεια]